

عنوان مقاله:

تحلیل فضایی شاخص های مسکن با رویکرد فرم شهری پایدار (مطالعه موردی: شهر بابل)

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیای اجتماعی شهری، دوره 7، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عامر نیک پور - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه مازندران، بابل، ایران

فاطمه قاسم پور - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه مازندران، بابل، ایران

علی اصغر ملاحسینی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه مازندران، بابل، ایران

خلاصه مقاله:

تیین موضوع: مسکن یکی از عناصر اصلی در شکل گیری ساختار شهر و بستر تحقق عدالت فضایی و اجتماعی در آن است. مهمترین عامل تأثیرگذار در میزان رضایت مندی فرد از سکونت در یک منطقه و نوع زندگی خویش، مسکن و شرایط محیطی آن منطقه است، بنابراین توجه به آن برای تعادل ساختار فضایی شهر و افزایش کیفیت محیط های مسکونی از ضروریات برنامه ریزی شهری به شمار می-رود. هدف از پژوهش حاضر تحلیل فضایی شاخص های کمی و کیفی مسکن و ارتباط آن با فرم محلات در شهر بابل است. روش: روش تحقیق مطالعه حاضر توصیفی-تحلیلی و بر اساس هدف کاربردی می باشد. داده های خام مقاله از بلوک های آماری شهر بابل استخراج شده و فرم محلات بر اساس لایه های اطلاعات جغرافیایی موجود به دست آمده است. برای تحلیل فضایی شاخص ها، از مدل خودهمبستگی فضایی شاخص موران و آماره Gi استفاده شده است. یافته ها: یافته های تحقیق نشان داد ۳۶ درصد محلات دارای فرم فشرده بوده و فرم های میانی و پراکنده هر کدام ۳۲ درصد از محلات را در بر گرفته اند. همچنین اکثر شاخص های مسکن در شهر بابل از خود همبستگی فضایی برخوردار بوده و دارای الگوی خوشه ای می باشند. نتایج: طبق نتایج حاصل از آماره Gi شاخص هایی که نشان دهنده مطلوبیت مسکن هستند بیشتر در فرم فشرده تشکیل خوشه داده اند و شاخص های نشان دهنده بد مسکنی، بیشتر در فرم میانی و پراکنده متمرکز می باشند. نتایج به دست آمده ضمن توجه به عدالت فضایی در گسترش و توسعه مسکن در بین محلات، ارتباط معنادار شاخص های مطلوبیت مسکن و فرم فشرده را تأیید می کند.

کلمات کلیدی:

مسکن، تحلیل فضایی، موران، فرم پایدار، بابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1129147>

